

в изгнание съм аз! И казваш още,  
че смърт изгнанието не било!

Та нямаше ли друга бърза смърт:  
отровна смес, изострен меч - ами  
така с изгнание да ме убиват!

Осъдените <sup>И</sup>вада тая дума  
изричат с вопли: нямаш ли сърце,  
ти утешител, мъдър изповедник,  
светец и мой приятел, че можа  
да ме разкъсаш с думата изгнание!

БРАТ ЛОРЕНЦО

- О, глупаво дете, и мене чуй!

РОМЕО

- Как за изгнание ли ще говориш?

БРАТ ЛОРЕНЦО

- Аз ти ти давам против тая дума -  
ти философията си вземи -  
утежда ~~сладка~~ в чуждите земи!

РОМЕО

- По дяволите тая философия!  
Тя може ли да бъде Жулиета,  
да пренесе града, да епре на княза  
присъдата? - Не може да послужи  
за нищо тя; не ми приказвай вече!

БРАТ ЛОРЕНЦО

- Безумните аз виждам, че са глухи.

РОМЕО

- Как иначе, щом умните са слепи?

БРАТ ЛОРЕНЦО

- За твоите работи да поговорим!